

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Zrůsta, Ph.D. a soudců JUDr. Miroslavy Follové a Mgr. Zory Telecké ve věci exekuce

oprávněné: **SMART Capital, a.s.**, IČO 26865297
sídlem Hněvotínská 241/52, 779 00 Olomouc
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Kňávou
sídlem Sokolská 536/22, 779 00 Olomouc

proti
povinné: **M.P.**, narozená dne XXXXX
bytem XXXXX
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Němcem
sídlem Slezská 1297/3, 120 00 Praha

o exekuci dle zákona č. 120/2001 Sb., pro 54.000 Kč s příslušenstvím, o zastavení exekuce,
o odvolání povinné proti usnesení soudního exekutora JUDr. Lukáše Jíchy, Exekutorský úřad
Přerov, se sídlem Komenského 38, 750 02 Přerov, ze dne 6. 1. 2021, č.j. 203 Ex 21592/14-56,

takto:

- I. Usnesení soudního exekutora se v odvoláním napadeném výroku II. **potvrzuje.**
- II. V napadených výrocích III. a IV. se usnesení soudního exekutora **zrušuje.**
- III. V napadeném výroku V. se usnesení soudního exekutora **mění** tak, že soudnímu exekutorovi JUDr. Lukáše Jíchovi, Exekutorský úřad Přerov, se sídlem Komenského 38, 750 02 Přerov, se náhrada nákladů exekuce nepřiznává.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Soudní exekutor usnesením a to jeho výrokiem I. předmětnou exekuci zcela zastavil. Výrokem II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Výrokem III. rozhodl, že oprávněné, že povinnost k náhradě nákladů exekuce neukládá. Výrokem IV. rozhodl, že zastavením exekuce zůstávají nedotčeny účinky již provedených úkonů, jakož i nároky oprávněné a exekutora na již vymožená plnění. Výrokem V. rozhodl, že soudnímu exekutorovi se přiznává vůči povinné právo ponechat z vymoženého plnění náklady exekuce v celkové výši 8.167 Kč.
2. Proti usnesení soudního exekutora a to konkrétně proti výročkům II., III., IV. a V. podala včas odvolání povinná. Namítala především to, že soudní exekutor nepřiznal povinné náhradu nákladů řízení a přitom se odchýlil od judikatury Nejvyššího soudu a to konkrétně rozhodnutí ze dne 14. 5. 2014, sp.zn. 21 Cdo 402/2014, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu jako Rc 98/2014, na které odkazovala již ve svém návrhu na zastavení a odklad předmětné exekuce. Z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že oprávněné přitom lze procesní zavinění na

zastavení exekučního řízení přičítat například tehdy, když při podání návrhu na nařízení exekuce nebo při jejím provádění nezachovala potřebnou míru pečlivosti a přistoupila bezdůvodně k vymáhání splněné povinnosti nebo ve vymáhání bezdůvodně pokračovala. Má tedy za to, že v předmětné věci oprávněná nezachovala potřebnou míru pečlivosti jednak před podáním návrhu na nařízení exekuce a již při volbě netransparentních pravidel pro výběr rozhodců a dále, když přistoupila k vymáhání pohledávky přiznané exekučními tituly vydanými orgány na základě těchto pravidel určenými. Především tím, že v exekuci bezdůvodně pokračovala, ačkoliv si byla vědoma nutnosti zastavit danou exekuci a návrh na její zastavení byla nucena podat až povinná. V případě povinné byl sice rozhodčí nález, obdobně jako návrh na nařízení exekuce, podán ještě před sjednocením judikatury, nicméně již v době, kdy o platnosti takto formulovaných rozhodčích doložek panovaly vážné pochybnosti. Sdělovací prostředky poukazyvaly na vývoj judikatury a upozorňovaly, že rozhodčí nálezy oprávněné mohou být neplatné. Rovněž poukázala na nález Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 1707/17 ze dne 20. 12. 2017, kde bylo konstatováno, že východiskem pro rozhodování o náhradě nákladů exekučního řízení, včetně rozhodování o náhradě nákladů exekuce, je určení a hodnocení důvodů, pro něž k zastavení exekuce došlo. V tomto případě byla exekuce zastavena pro nepřípustnost, neboť zde není způsobilý exekuční titul, o čemž oprávněná musela vědět několik let. Zavinění na zastavení exekuce je tak jednoznačně na její straně a měla by tak být zavázána k náhradě nákladů řízení vůči povinné a to v souladu s výše uvedenými rozhodnutími. Odmítá tedy tvrzení soudního exekutora o údajné pasivitě, když to byla zjevně oprávněná, profesionál v oblasti poskytování úvěrů a vymáhání pohledávek, která zřejmě disponuje vlastním právním oddělením a která po několik let vede protiprávní exekuci, přestože jí je řadu let známa ustálená judikatura v otázce platnosti rozhodčích doložek a jejich dopadu na vykonávací řízení. Dále povinná zásadně nesouhlasí s tím, že by měla být vůči ní přiznána náhrada nákladů soudního exekutora. Uvedla, že výroky IV. a V. odporují zákonu, když soudní exekutor musí rozhodnout o celých nákladech a nikoli o nákladech odděleně. Soudní exekutor se tak pravděpodobně snaží ponechat si náklady exekuce, které v případě zastavení exekuce však měly být povinné v rámci bezdůvodného obohacení navráceny. I pokud by byly náklady exekuce uloženy povinné uhradit pravomocným příkazem k úhradě nákladů exekuce vydaným soudním exekutorem, je dané bez významu, protože v případě zastavení exekuce vydané příkazy k úhradě nákladů exekuce pozbývají svých účinků. Co se pak týká výroku IV., tak byť ji daným výrokem nevzniká žádná povinnost a tedy nejsou výrokem postihnuty její zájmy, i k danému se vyjadřuje tak, že náklady v takové exekuci hradí ta strana, která je v daném vztahu silnější a vystupuje jako profesionál v daném oboru. V tomto směru odkázala na stanovisko pléna Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS-St. 23/06 ze dne 12. 9. 2006 a ústavní nález sp.zn. I. ÚS 1707/17 ze dne 20. 12. 2017 a nález sp.zn. I. ÚS 2117/18 ze dne 16. 4. 2019. Má tedy za to, že vina na zastavení exekuce leží na straně oprávněné a povinné tak náleží náhrada nákladů řízení o zastavení exekuce, když právní zástupce povinné učinil ve věci 4 úkony právní služby a proto navrhuje, aby odvolací soud usnesení soudního exekutora změnil tak, že oprávněná je povinna zaplatit povinné náhradu nákladů řízení o zastavení exekuce ve výši 7.005,90 Kč k rukám advokáta Mgr. Petra Němce a to do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení. Dále, že oprávněná je povinna zaplatit soudnímu exekutorovi náhradu nákladů exekuce a dosud vydaná rozhodnutí o nákladech exekuce se zrušují. Povinná se dále domáhá náhrady nákladů řízení před odvolacím soudem ve výši 2.335,30 Kč.

3. Oprávněná se k odvolání povinné vyjádřila písemným podáním ze dne 3. 2. 2021. Uvedla, že rozhodčí nález sp.zn. 6558/2008 byl vydán a exekuční řízení bylo ze strany oprávněné zahájeno v období, kdy soudní judikatura v této otázce nebyla ještě zcela sjednocena a proto je k této skutečnosti třeba přihlídnout při rozhodnutí o náhradě nákladů řízení z hlediska principu právní jistoty. V době vydání rozhodčího nálezu a stejně tak v době podání exekučního návrhu nebyl v judikatuře Nejvyššího soudu ČR ustálen názor, že rozhodčí doložka v takové formě, v jaké byla uzavřena v tomto případě, je neplatná, což způsobuje nedostatek pravomoci vydat rozhodčí nález. Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu ČR se v souvislosti s touto problematikou ustálila až rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 7. 2013, sp.zn. 31 Cdo 958/2012, kterým se Nejvyšší

soud ČR odchýlil od názoru, dle kterého byla rozhodčí smlouva uzavřena, byť neplatně, byla by pravomoc rozhodce k vydání rozhodčího nálezu založena, přičemž obrana by spočívala v podání žaloby na zrušení rozhodčího nálezu. Má za to, že jí nelze přičítat zavinění na zastavení exekuce, když nelze na její straně dojít k závěru, že by při podání exekučního návrhu nedbala náležité opatrnosti a uvážlivosti. V okamžiku podání exekučního návrhu neměla a ani nemohla mít poznatky, z nichž by mohla objektivně předvídat zastavení exekuce. Totéž potvrdil i Ústavní soud v usnesení sp.zn. I. ÚS 1219/15 ze dne 22. 12. 2015, kde jasně konstatuje, že takový postup obecných soudů je možný a obdobně rozhodl i v usnesení sp.zn. IV. ÚS 599/16 ze dne 24. 5. 2016. Poukázala na rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 82/16 ze dne 24. 5. 2016, podle kterého je třeba přihlížet též k tomu, že povinný měl k dispozici vícero institutů, pomocí nichž mohl řízení zvrátit již před samotným nařízením exekuce. Vedle procesní aktivity v rámci samotného rozhodčího řízení měl povinný dále možnost podat návrh na zrušení rozhodčího nálezu dle ust. § 31 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů. Poukázala též na usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 8. 2016, č.j. 21 Co 291/2016-115, které pojednává o skutkově shodné věci jako je věc projednáváná. I v této věci byl povinný podávající návrh na zastavení exekuce z důvodu neplatnosti rozhodčí doložky a nicotnosti exekučního řízení zastoupen advokátem a krajský soud v tomto svém usnesení potvrdil výrok soudního exekutora a to s odůvodněním, že povinná měla k dispozici vícero institutů, jak zabránit exekučnímu řízení a to například podáním návrhu na zrušení rozhodčího nálezu či podání návrhu na zastavení exekuce z titulu jejího postavení jako spotřebitele. Povinný však s návrhem na zastavení exekuce vyčkával téměř 7 let ode dne rozhodného data. Téměř 7 let tak nevyvíjel jakoukoli procesní aktivitu. Podobně stejnou skutkovou věc posoudil také Krajský soud v Olomouci ve svém usnesení ze dne 27. 4. 2018, č.j. 40 Co 86/2018-67. Výše uvedená usnesení pak mají oporu také v rozhodovací praxi Ústavního soudu, který ve svém usnesení ze dne 24. 5. 2016, sp.zn. III. ÚS 82/16 odmítl ústavní stížnost povinné zastoupené Mgr. Petrem Němcem, advokátem. Za situaci, kdy povinná na základě rozhodčího nálezu řádně neplnila, nelze přičítat oprávněné k tíži, že exekuční návrh na základě rozhodčího nálezu s vyznačenou doložkou právní moci podala. Oprávněná se totiž nedopustila protiprávního jednání, když uzavřela s povinnou rozhodčí doložku, v dané době zcela obvyklou. Na rozdíl od povinné, která se protiprávního jednání dopustila tím, že řádně a včas neplnila své smluvní závazky. S ohledem na výše uvedené je oprávněná toho názoru, že zavinění na zastavení exekuce je na straně povinné a oprávněné by tak mělo být přiznáno právo na náhradu nákladů exekučního řízení. Oprávněná však náhradu nákladů řízení nepožaduje. Navrhuje, aby odvolací soud usnesení soudního exekutora ve výrocích II., III., IV. a V. potvrdil jako věcně správné. Současně uvádí, že požaduje náhradu nákladů odvolacího řízení.

4. Odvolání povinné mělo suspenzivní a devolutivní účinky ve vztahu k výrokům II., III., IV. a V. usnesení soudního exekutora (§ 206, § 212, § 254 odst. 1 o.s.ř., § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb.). Nebyl jím dotčen výrok I. usnesení, tento bez ohledu na podané odvolání nabyt právní moci (§ 159, § 167 odst. 2, § 254 odst. 1 o.s.ř., § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb.). Odvolacímu soudu tak příslušelo přezkoumat věcnou správnost usnesení soudního exekutora pouze v napadených výrocích II., III., IV. a V.
5. V projednáváné věci je důvodem zastavení exekuce návrh povinné na zastavení exekuce, který soudní exekutor obdržel dne 2. 12. 2020. Oprávněná se po obeznámení s procesní situací k návrhu povinné na zastavení exekuce vyjádřila tak, že s tímto postupem souhlasí.
6. Odvolací soud provedl podrobnou revizi spisu soudního exekutora, zjistil následnou genezi (nalézacího i vykonávacího) řízení. Podkladovým rozhodnutím ve věci je rozhodčí nález Mgr. Michala Bazínka ze dne 22. 4. 2009, sp.zn. 6558/2008, kterým bylo povinné uloženo zaplatit oprávněné pohledávku ve výši 54.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10,75% p.a. z částky 54.000 Kč od 26. 8. 2008 do 31. 12. 2008 a za dobu od 1. 1. 2009 do zaplacení jistiny 54.000 Kč s ročním úrokem z prodlení ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvá prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operaci ČNB

vyhlášené ve Věstníku ČNB a platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí a náklady rozhodčího řízení v celkové výši 17.555 Kč. Usnesením Městského soudu v Brně ze dne 13. 1. 2010, č.j. 103 Nc 2476/2009-8 byla k návrhu oprávněné ze dne 20. 10. 2009 předmětná exekuce dle výše uvedeného exekučního titulu nařízena a provedením exekuce byl pověřen soudní exekutor Mgr. Libor Cink, Exekutorský úřad Břeclav, T.G. Masaryka 17, Břeclav. Na základě návrhu oprávněné ze dne 14. 3. 2014 došlo ke změně soudního exekutora s tím, že nadále bude provedením exekuce pověřen JUDr. Tomáš Vrána, Exekutorský úřad Přerov. JUDr. Lukáš Jícha, soudní exekutor, pak vstoupil do zaniklého Exekutorského úřadu právě po JUDr. Tomáši Vránovi. JUDr. Lukáš Jícha předmětnou exekuci zcela zastavil a to k návrhu povinné, který obdržel dne 2. 12. 2020, přičemž důvodem zastavení exekuce byla neplatnost rozhodčí doložky, na základě které byl rozhodčí nález ze dne 22. 4. 2009, sp.zn. 6558/2008, vydán. Ve vztahu k nákladům předmětné exekuce pak bylo soudním exekutorem odkázáno na ust. § 89 exekučního řádu s tím, že zavinění na straně oprávněné shledat nelze, neboť tato v době podání návrhu na nařízení exekuce byla v dobré víře, že činí po právu a v souladu s tehdy platnou judikaturou, neboť nemohla předvídat budoucí změnu judikatury, že rozhodčí doložka v budoucnu bude označena za neplatnou. Pak posoudil též prvek pasivity povinné, která v průběhu exekuce podala návrh na zastavení exekuce až v roce 2020. V mezidobí svůj dluh nijak neřešila, návrh na zrušení rozhodčího nálezu nepodala. Rovněž nijak nezpochybnuje, že oprávněné skutečně dluží a dluh nesplácela. Proto při rozhodování o nákladech účastníků přistoupil soudní exekutor k aplikaci ust. § 150 o.s.ř. a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

7. Co pak týká nákladů soudního exekutora, tak zde uvedl, že pokud povinná podala návrh na zastavení exekuce až po více než 9 letech vedení exekuce, pak částečným uspokojením vzniklých nákladů exekuce nemohlo být zasaženo do jejich práv (viz např. usnesení Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 3007/17). Povinná tím, že v exekuci byla pasivní a tuto udržovala, přitom byla přímým příjemcem úvěrových prostředků, nastolila stav, kdy jen ona sama nesla riziko, že exekuce na ni bude prováděna a ponese odpovědnost za to, že exekutorovi vzniknou náklady odpovídající vymoženému plnění jdoucí k tíži povinné. V předmětné věci vydaný příkaz k úhradě nákladů exekuce ze dne 19. 10. 2020, č.j. 203 Ex 21592/14-48 byl povinné řádně doručen a dne 4. 11. 2020 nabyl právní moci. V situaci, kdy soudní exekutor vedl exekuci v dobré víře a po právu na základě pravomocného usnesení o nařízení exekuce, má právo podle jeho názoru si náklady exekuce ponechat a to právě dle pravomocných příkazů k úhradě nákladů exekuce a není je oprávněn dle ust. § 271 o.s.ř. vracet. V průběhu exekuce bylo oprávněné vyplaceno 4.332 Kč, přičemž odměna soudního exekutora v takovém případě činí minimální částku ve výši 3.000 Kč dle ust. § 6 vyhl.č. 330/2001 Sb. (exekuční tarif). Dále jsou náklady exekuce představovány částkou 3.500 Kč (paušální náhrada hotových výdajů v souladu s § 13 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 330/2001 Sb.), dále náhradou za promeškaný čas dle § 14 vyhl.č. 330/2001 Sb. ve výši 200 Kč, náhradou za doručení písemností dle § 15 vyhl.č. 330/2001 Sb. ve výši 50 Kč za doručení písemnosti povinné dne 15. 9. 2020 a 21% DPH. Důvodné náklady exekuce jsou tak představovány částky 8.167 Kč.
8. Podle § 89 ex.ř. dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který zastavení zavinil. V případě zastavení exekuce pro nemajetnost povinného hradí paušálně určené či účelně vynaložené výdaje exekutorovi oprávněný. Pro případ zastavení exekuce pro nemajetnost povinného si může oprávněný s exekutorem předem sjednat vyšší účelně vynaložených výdajů.
9. Z citovaného ustanovení vyplývá, že dojde-li k zastavení exekuce, rozhoduje exekuční soud či soudní exekutor o náhradě nákladů v závislosti na tom, z jaké příčiny či důvodu k zastavení exekuce došlo, posuzuje se tedy procesní zavinění účastníků na zastavení exekuce. Jde o hodnocení procesního postupu oprávněného především v tom směru, zda při náležité obezřetnosti, kterou lze od něho očekávat (při respektování požadavku náležité opatrnosti a uvážlivosti), mohl zastavení exekuce předejít či mu zabránit. K problematice rozhodování o nákladech ve smyslu § 89 ex.ř. přitom existuje bohatá judikatura jak Ústavního, tak i Nejvyššího soudu, ze které jednoznačně vyplývá, že oprávněného lze zavázat povinností nahradit náklady exekuce tehdy, kdy mu lze přičítat

zavinění na zastavení exekuce z toho pohledu, že si před podáním návrhu na nařízení exekuce (exekučního návrhu) nepočínal s náležitou obezřetností, kterou od něho lze při podání takového návrhu očekávat.

10. K okamžiku, kdy si oprávněné subjekty musely být vědomy skutečnosti, že neplatné rozhodčí doložky nikdy nemohou založit pravomoc rozhodce k vydání exekučního titulu ve smyslu ust. § 40 odst. 1 ex.ř. se skutečně vyjádřil, jak správně poukazuje povinná, Ústavní soud ve svém rozhodnutí (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2017, sp.zn. I. ÚS 1274/16), ve kterém uzavřel, že rozhodným okamžikem pro dovození sjednoceného přístupu rozhodovací praxe k neplatnosti rozhodčích doložek je okamžik vydání usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu sp.zn. 31 Cdo 1945/2010 (*uveřejněno pod číslem 121/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní*), tedy den 11. 5. 2011, přičemž pozdější usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2013, sp.zn. 31 Cdo 958/2012 (*uveřejněno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek číslo svazku 9, ročník 2013, strana 1273 – R 92/2013*), pouze rozvádí dopady dřívějších závěrů na exekuční řízení (*zjistí-li soud dodatečně nedostatek pravomoci orgánu, který exekuční titul vydal, je třeba exekuci v každém jejím stádiu pro nepřípustnost podle § 268 odst. 1, písm. b/ o.s.ř. zastavit*). K uveřejnění tohoto rozhodnutí ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu došlo dne 20. 10. 2011 a tedy nejpozději od tohoto data si oprávněné subjekty musely být vědomy skutečnosti, že takto neplatné rozhodčí doložky nikdy nemohou založit pravomoc rozhodce k vydání exekučního titulu ve smyslu § 40 odst. 1 ex.ř.
11. Jak bylo již uvedeno, v posuzované věci byla důvodem pro zastavení exekuce skutečnost, že rozhodčí nálezy, podle něhož byla exekuce nařízena, není způsobilým exekučním titulem, neboť rozhodčí doložka sjednaná účastníky byla shledána neplatnou, a proto rozhodce určený na základě absolutně neplatné rozhodčí doložky neměl k vydání rozhodčího nálezu pravomoc. S ohledem na časové souvislosti zde posuzovaného případu, když předmětné exekuční řízení bylo zahájeno podáním exekučního návrhu oprávněnou dne 20. 10. 2009, lze uzavřít, že oprávněná si v době zahájení exekučního řízení ještě nemohla být vědoma rizika možného zastavení exekuce pro absenci vykonatelného exekučního titulu, když ona sama nebyla účastníkem řízení, ve kterém byl předmětný nálezy Ústavního soudu vydán. Za této situace se tak s tímto nálezy mohla seznámit až dne 20. 10. 2011, kdy byl uveřejněn ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu. V dané věci tedy nic nenasvědčuje tomu, že by oprávněná k vymáhání splnění povinnosti cestou exekuce přistoupila bezdůvodně a nelze tudíž na straně oprávněné spatřovat procesní zavinění za zastavení exekuce. Nelze-li tyto okolnosti subjektivní povahy oprávněné ani povinné vytknout, nemohou nést procesní odpovědnost za to, že exekuce byla zastavena. Rovněž nelze v dané věci pominout, že oprávněná podala písemný souhlas se zastavením exekuce.
12. Z uvedených důvodů nelze dospět k závěru, že povinná a potažmo ani oprávněná zastavení exekuce zavinila, a proto ani nelze žádné z nich uložit povinnost hradit jak náklady soudního exekutora, tak ani náklady, které v exekučním řízení vznikly protistraně. Závěrem lze též přisvědčit názoru povinné, že zastavením exekuce zanikají účinky všech vydaných příkazů k úhradě nákladů exekuce, tudíž jakýkoliv odkaz na jejich obsah, navíc ve výrokové části je zcela neadekvátní. Této skutečnosti si musí být soudní exekutor nepochybně vědom a proto je na něm, aby v usnesení, kterým se exekuce končí, vždy rozhodl znovu o náhradě nákladů mezi účastníky navzájem, jakož i o náhradě nákladů exekuce, neboť jak již bylo zdůrazněno, právní mocí rozhodnutí, kterým se exekuce končí, zaniká i účinnost příkazu k úhradě nákladů exekuce jako podkladu k vymáhání nákladů a k jeho zrušení není v usnesení o zastavení exekuce třeba zvláštního výroku. Příkazy k úhradě nákladů exekuce nejsou v dalších exekucích (výkonech rozhodnutí) jako exekuční tituly uplatňovány, neboť exekučním titulem je samo usnesení, jímž byla exekuce zastavena.
13. Z uvedených důvodů odvolací soud usnesení soudního exekutora v odvoláním napadeném výroku II. dle ust. § 219 o.s.ř. jako věcně správné potvrdil. V napadených výrocích III. a IV. pak usnesení soudního exekutora z důvodů uvedených shora zrušil a v napadeném výroku V. usnesení soudního

exekutora změnil tak, že soudnímu exekutorovi JUDr. Lukáše Jíchovi, Exekutorský úřad Přerov, se sídlem Komenského 38, 750 02 Přerov, se náhrada nákladů exekuce nepřiznává.

14. Z hlediska nákladů odvolacího řízení dospěl odvolací soud k závěru, že také v tomto případě oprávněná nenese odpovědnost za výsledek odvolacího řízení. V odvolacím řízení nebylo v konečném důsledku rozhodnuto v její neprospěch, nelze tedy dospět k závěru, že by byla oprávněná v odvolacím řízení neúspěšná, a nelze jí tedy ani uložit náhradu nákladů povinné (§ 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř.). O nákladech odvolacího řízení proto odvolací soud rozhodl rovněž tak, že žádnému z účastníků náhradu těchto nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** přípustné dovolání.

Brno 26. srpna 2021

JUDr. Jiří Zrůst, Ph.D., v.r.
předseda senátu